

MARJAN VAN DEN BERG

Uit het leven
van Sanne

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Half wakend, half nog in slaap voelt Sanne naast zich. Frank. Het is geen droom. Hij is er echt. Ze zoekt zijn hand naast het kussen. Hij kreunt in zijn slaap. Hand in hand met hem wordt ze langzaam wakker. En beeld voor beeld komt de vorige dag weer terug.

‘We hebben de limousine de hele dag tot onze beschikking,’ heeft Reina gezegd.

‘Ik wil naar huis. Met jou.’ Hoe ze samen de kamer binnenliepen en Frank meteen die vraag stelde: ‘Wat is er nu werkelijk aan de hand geweest met je, Sanneke?’

‘Hou me vast, Frank. Hou me heel goed vast.’

En zo, met haar gezicht in zijn jasje, heeft ze het verteld. Van het kind dat nooit geboren mocht worden. Van de dokter die dat aan haar bed vertelde.

‘Het valt gelukkig mee, mevrouw Moleenaar.’ En dat ze best weet dat het veel en veel erger had kunnen zijn. Maar er was niets kwaadaardigs in haar buik. Integendeel. Er was iets wat in oorsprong zo heel welkom

was. Hoe ze heeft gevochten met haar gevoel. Hoe donker het dal was en hoe groot haar angst om Frank te schrijven.

‘Weet je, ik wilde je niet ongerust maken. Jij hebt het daar zo druk. En als je dan een brief van me krijgt, wil ik dat je erom kunt glimlachen.’ Doodstil stonden ze daar in de kamer. En ze voelde opeens hoe zijn wangen nat werden. Geluidloos stond hij te huilen. Die grote man. Haar baggeraar. Stug en onverzettelijk mens. Ze voelde hoe hij haar nog steviger vasthield.

‘Ik heb je zo gemist,’ fluisterde ze toen.

‘Ik heb je zo gemist,’ fluistert ze nu in bed. Frank keert zich om en slaat zijn arm om haar heen.

‘En ik jou.’ Hij gaat heel dicht tegen haar aan liggen. Aan zijn ademhaling hoort ze hoe hij weer wegzakt in een diepe slaap. Bewegingloos ligt ze naast hem, bang om zijn slaap te storen. Wat moet hij moe zijn van die vliegreis. Wat fantastisch van Reina en Robert dat ze dit voor elkaar konden krijgen. Vandaag even bellen om te bedanken, denkt Sanne. Voorzichtig kijkt ze op de wekker. Zeven uur. Wichard moet naar school. Wat was die jongen blij toen hij thuiskwam en zijn vader zo-

maar op de bank zat! Heerlijk. Wat hebben ze gepraat samen. Zachtjes maakt ze zich los en zonder geluid te maken schuift ze het bed uit. Gelukkig, Frank blijft slapen. Sanne schiet in haar badjas en maakt Wichard wakker.

‘Ssst! Papa slaapt nog.’ Snel maakt Sanne een kopje thee en een paar boterhammen klaar.

‘Takkeschool. Ik blijf liever thuis,’ zegt Wichard als hij de kamer binnenkomt.

‘Nog even. Dan heb je weer vakantie,’ zegt Sanne opgewekt.

‘Wat gaan jullie vandaag doen?’ vraagt Wichard jaloers.

‘Lekker niks, denk ik,’ zegt Sanne lachend.

‘Goed, hè, dat pap er nu al is. Misschien wil hij zaterdag wel mee naar voetbal.’

‘Vast wel. Prop niet zo,’ zegt Sanne terwijl Wichard een hele boterham naar binnen vouwt.

‘Ik ga,’ zegt hij met volle mond. Ze wuift hem na voor het raam. Wat een prachtige dag. Hebben de vogels de afgelopen dagen ook zo hard gezongen? Ik kan me niet herinneren dat ik ze gehoord heb. De telefoon overstemt genadeloos de geluiden van de morgen. Sanne rent om het toestel op te nemen voor het bo-

ven overgaat en Frank wakker wordt.

‘Sanne Molenaar.’

‘Met Cathy. Zeg, ik zit op mijn werk. Ik ben expres vroeg gegaan om jou even te kunnen bellen voordat weer iedereen mee zit te luisteren. Want je snapt wel waarom ik bel, natuurlijk.’

‘Nee, eigenlijk niet. Zeg, Frank is thuis,’ vertelt Sanne meteen enthousiast.

‘O, leuk,’ zegt Cathy mat. ‘Maar ik bel natuurlijk over Geert. Je houdt toch wel je mond, hè?’

‘Wat bedoel je?’ vraagt Sanne nog argeloos. Maar dan herinnert ze het zich weer. Natuurlijk! Cathy met die notaris voor wie ze werkt! En waarvan op het etentje bij Reina bleek dat er meer was dan een werkrelatie! Sanne krijgt een lachkriebel als ze denkt aan die handen die onder tafel verdwenen. Aan zijn gestreel over Cathy’s rug.

‘Je weet het best,’ snauwt Cathy. ‘Ik vraag je alleen maar om erover te zwijgen. Want ik weet hoe je bent. Voor ik er erg in heb, zit je het met moeder te bespreken.’

‘Die zit nog in Indonesië. Op huwelijksreis,’ zegt Sanne nuchter.

‘Hou je nu je mond of niet?’ vraagt Cathy.

‘Wel, hoor. Best. Als jij je vingers wilt branden, moet je het zelf maar weten’ zegt Sanne laconiek.

‘Inderdaad. Dus ik kan op je vertrouwen?’

‘Ja.’ Bijna ongeduldig komt het eruit.

‘Mooi. Doeg!’

‘Ik zal Frank de groeten van je doen,’ zegt Sanne tegen de hoorn die alleen nog maar een ingesprektoon laat horen. Meteen draait ze het nummer van Reina. Die is toch al op met die kleintjes.

‘Reina? Bedankt. Bedankt, bedankt. Het is fantastisch!’

‘Ja, goed, hè? Dat het gelukt is! Ik wou dat ik je gezicht had gezien op Schiphol, toen Frank onverwacht op je af kwam stappen,’ zegt Reina. ‘Nou, meid, geniet er maar van. Je had nog wat van me te goed en ik zie je wel weer.’

‘Bedankt,’ zegt Sanne.

‘Ja, dat zei je geloof ik al,’ lacht Reina.

Snel ruimt Sanne de rommel van Wichards ontbijt op en maakt een ontbijt voor twee klaar. Glazen jus d’orange, broodjes, een gekookt eitje, koppen koffie. Alles past net op het blad. Neuriënd loopt ze naar boven. Als ze de slaapkamer binnenloopt, ziet ze een bos

verward haar onder het dekbed uitkomen. Een been steekt onverschillig onder het dek vandaan. Verder is Frank onzichtbaar.

‘Dat ik van zo’n baal wanorde zo kan houden,’ zegt ze als ze naast hem gaat zitten.

‘Pas jij maar op,’ broemt Frank. Hij komt langzaam overeind.

‘Tatatata! Ontbijt op bed,’ presenteert Sanne.

‘Heerlijk’ kreunt hij. Na een slok hete koffie komt hij een beetje bij.

‘Wil je mijn eitje ook?’ vraagt Sanne als ze ziet hoe Frank het ontbijt in recordtempo wegwerkt. Hij kijkt haar lachend aan.

‘Ik heb liever jou,’ zegt hij dan en met een tarzankreet werkt hij haar onder het dekbed.

‘Frank!’ giert Sanne gesmoord. En het enige dat dan nog verstaanbaar is, is haar zoveelste: ‘Ik heb je zo gemist.’

‘Wat hebben we het goed, zo,’ zegt Frank tevreden. Samen met Sanne zit hij in de tuin.

‘Het werd ook hoog tijd dat er eens een rustige periode kwam,’ lacht Sanne. Ze mijmert met haar gezicht in de zon en veegt een kriebelende mier van haar arm af.

‘De telefoon,’ schrikt Frank op. ‘Blijf maar

zitten. Ik ga wel. Hoe laat komt Wichard thuis?’

‘Die heeft een excursie van school,’ zegt Sanne. In de kamer hoort ze Frank de telefoon opnemen.

‘Wat zegt u? U moet harder praten, mam. De verbinding is slecht.’ Mam? Uit Indonesië? Ze luistert scherper. Er zal toch niets zijn?

‘Wat zegt u? Dat meent u niet,’ zegt Frank. Aan zijn stem hoort ze dat er echt iets aan de hand is. Met een ruk staat Sanne op. Licht duizelig van de zon loopt ze de kamer binnen. Frank kijkt haar verschrikt aan.

‘Ja, geeft u de hostess maar. Kalm aan, hè? Houd u sterk,’ zegt hij dan.

Hij luistert lang.

‘Met een andere vlucht? En moeder?.. Onder begeleiding. Dat is mooi... Ja, ogenblikje.’ Hij gebaart naar Sanne: ‘Pen en papier, Sanneke.’ Ze rent naar de la, rommelt wat en geeft hem een kladblok en een pen. Hij noteert. ‘Morgenochtend. Dat is prima. Nee, wij zullen er zijn voor de opvang. En die andere vlucht?.. O, juist...’ Al die tijd staart Sanne hem met grote ogen aan. Wat is er aan de hand? Zenuwachtig bijt ze op een nagelriem.

‘De ambassade werkt daar dus aan. Goed.

Samen met jullie organisatie. Zorgen zij ook voor de papieren?.. Dat is mooi. Maar hoe...? Juist. Zorgt u alstublieft een beetje voor haar?’

Henk Portielje. Er is iets met ome Henk. Sanne weet het ineens zeker. Zou hij ziek zijn geworden? Die arme mam. Zo ver weg alleen in een ziekenhuis. Sanne voelt een vage miselijkheid die als een golf komt opzetten.

‘Dank u. Ja, ik heb alles genoteerd. Nee, dat is prima. Goed. Dag mevrouw.’ Frank hangt op en kijkt Sanne verbijsterd aan.

‘Portielje is overleden,’ zegt hij dan abrupt. Sanne slaat haar hand voor haar mond en kijkt hem zwijgend aan.

‘Hartaanval. Overleden op weg naar het ziekenhuis. Hoe is het mogelijk. Kom San, we gaan even zitten.’

Sanne voelt tranen achter haar ogen branden. Och, Portielje. Ze hoort in gedachten weer wat hij nog maar zo kort geleden op de bruiloft zei: ‘Mattie, ik ga met jou in liefde alle avonturen tegemoet.’ En mam, die hem toesprak: ‘Ik wil met jou kijken naar de toekomst die voor ons ligt. Samen met jou durf ik dat weer. Samen met jou ben ik niet bang.’ Nu moet ze weer alleen verder. Sanne laat zich op een stoel zakken.

‘Wat moeten we nu doen?’ vraagt ze.

‘Mam komt morgenochtend aan op Schiphol. Ik heb de tijden doorgekregen. Dan halen we haar daar op. De reisorganisatie regelt verder alles in samenwerking met de ambassade. Ome Henk komt later, met een vrachtlucht. Dat schijnt een heel gedoe te zijn met papieren en zo. Hij moet uitgeklaard worden, zei die mevrouw. Als alles in orde is, krijgen we bericht. De verzekeringsmaatschappij is ook al ingelicht, begreep ik uit dat verhaal. Alle machtig, wat een ellende,’ mompelt Frank.

‘Hoe was mam aan de telefoon?’

Frank schudt zijn hoofd.

‘Ik dacht eerst dat de lijn slecht was. Ze was moeilijk te verstaan. Ik denk dat ze huilde. Och, dat arme mens.’

‘Kunnen we haar niet beter dáár ophalen,’ oppert Sanne. ‘Nu moet ze alleen in een vliegtuig. Dat wordt niks! Frank, we moeten eraartoe. Regel iets, boek maar een vlucht of zo. Ik ga pakken.’ Wild vliegt Sanne overeind. Ze moet iets doen! Dit kan toch niet. Mam alleen in zo’n toestand. Afschuwelijk.

‘Sanne, ga zitten. Er gaat een hostess met haar mee om haar in de gaten te houden. Ze hebben echt alles geregeld. Daar kun je ver-